

Den normala skilsmässan

Jag låter "det bästa av Bach"
svagt, luftigt, romantiskt,
sorgligt, finkänsligt högstämt
leta sig fram ur högtalarna,
lagar mig en kopp the
och vill skriva om skils-mässan.

Den har utvecklats till ett "normalt" fenomen
pga dess utbreddhet.

Att döda är också utbrett.
Har alltid varit utbrett.
Men vi vägrar stolt att se det som normalt.

För barnet finns ingen normal skilsmässa.
För barnet är det en dödsmässa
ett psykets sammanbrott, en katastrof.

Det som kändes helt blev delat.
Det som var är icke mer.

Att vi "normaliserat" denna dödsmässa för barnet
gör att samtalet avstannar alldeles för fort
eller aldrig kommer igång.

Barnet vet att hälften av kamraterna är skilsmässobarn
men förstår inte hur det känns
innan det är ett eget faktum.

Vad som händer kan tänkas vara följande:

en spricka uppstår i barnets psyke
en spricka mellan man och kvinna (oftast),
en spricka mellan ont och gott
en spricka mellan stolthet och självförakt

en spricka mellan känsla och förnuft
en spricka mellan generationerna

Ansvaret lägger barnet i 9 fall av 10 på sig själv
resultatet av det blir att skulden faller på barnet

att bära skuld tynger
en människa som bär för tungt blir deprimerad
glädjen visas på porten
en skyldig får inte vara glad.

Eftersom föräldrarna själva är så skulldtyngda
över vad de åsamkar barnet
påstår de som försvar
att "inget har hänt"
att många människor skiljer sig
och att de fortfarande är barnets mamma och pappa

det hjälper...en del...tror vi.

Sanningen är att allt som hindrar barnets förtvivlan
att fritt få komma fram
lägger sten på bördan och tystar barnets ilskande gråt.

När barnet tystnar
tror föräldrarna att det här går ju bra.

När barnet växer upp
håller det oftast det inträffade ifrån sig
med hjälp av duktighet och kamrater

men det kommer en dag
kanske när det flyttar hemifrån
kanske när en passion tagit slut
när försvaren också kraschar.

Under tiden har depressionen hunnit växa
och blommar fortare än omgivningen förstår
det kan räcka med en motgång på jobbet
eller att en myndighet jävlas.

Allting tycks rasa
ingenting är roligt
livet känns meningslöst

ty helheten är sönder.

I sin "oförståeliga ensamhet"
börjar ett nytt arbete för att hela och fylla tomheten
det kan handla om allt mellan himmel och jord
allt som hjälper att hålla gråt och ilska stången.

Om föräldrarna kan tala med varandra
låta barnet...det vuxna barnet...tala
kan mycket göras
men så länge vi omhuldar åsikten
att det är normalt att skiljas
gör vi barnet en björntjänst.

Vi måste stå för
att vår kärleksförmåga har brister
att kärlek är det svåraste som finns
att den kräver

att vi ibland inte orkar
men ändå inte ger upp

att vi lugnar oss
kanske flyttar isär
men behåller förbundet intakt.

Om man betänker att barnet från början
ser föräldraparet som en mappa och pamma
kan man kanske göra sig en bild
av betydelsen i detta "heliga förbund".

ps

undantag finns alltid
de som bekräftar regeln
men en skilsmässa får aldrig bli "normal"

barnets kärlek har inga gränser.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten